

Tot esperant Felipe

ANTONI PUCHADES

Joan Mari

"Lerma té avui un dilema: continuar definitivament en la política estatal o preparar-se per a la batalla valenciana del 1999. En qualsevol dels casos, esperarà que Felipe González decida si repeteix com a candidat socialista a la presidència del govern espanyol o no. Quan Felipe moga fitxa, Lerma decidirà."

Joan Lerma i Ciprià Ciscar. S'han retrobat a Madrid

En una reunió recent de l'executiva del PSPV es va parlar amb una certa preocupació d'"orfandat del partit". És evident, doncs, que la marxa de Joan Lerma a Madrid per ocupar la cartera d'Administracions Públiques ha marcat la vida interna –i per extensió, externa– dels socialistes valencians. El fet que Lerma deixara la plaça valenciana no només ha minvat la seua capacitat de maniobra al País Valencià –"es pot fer política valenciana des de Madrid", repeteix incansablement com si fóra la tornada d'una cançoneta que només l'ha de convèncer a ell mateix–, sinó que ha obert un marc de possibilitats en el socialisme valencià per primera vegada en una dotzena llarga d'anys d'immobilisme. I encara més, ha introduït l'interrogant que ha de permetre al PSPV aprendre a nadar en el mar de dubtes en què navega des de la derrota electoral del passat 28-M: quina relació vol mantenir Joan Lerma en un futur immediat amb el PSPV?

Lerma té avui un gran dilema: continuar definitivament en la política estatal o preparar-se per a la batalla valenciana del 1999. En qualsevol dels casos, esperarà que Felipe González decida si repeteix com a candidat socialista a la presidència del govern espanyol o no. Quan Felipe moga fitxa, Lerma decidirà. I Lerma és partidari de la continuïtat de Felipe. Si Felipe diu sí, l'opció més previsible del ministre d'Administracions Públiques serà procurar-se una plaça de diputat espanyol –i per tant, dimitir com a senador– i un bon paper en l'estructura organitzativa que eixirà del congrés federal que el PSOE ha de fer l'any que ve. Aleshores, Lerma podria intentar intercanviar la plaça actual de membre de l'executiva federal per la de vi-

ce-secretari general o fins i tot, secretari d'organització del PSOE, càrrec que avui ocupa Ciprià Ciscar, amb qui Lerma s'ha retrobat a Madrid, fora del camp de batalla valencià, convertit en autèntic número dos del PSOE. Si Lerma reforça la via estatal, el seu lideratge valencià perdria bastants punts amb vista al també segur congrés nacional del PSPV de l'any vinent. I tot i que sortira reelegit secretari general, podríem assistir a un lideratge compartit amb Ciscar, la figura del qual podria eixir reforçada en cas d'encapçalar la llista al Congrés dels Diputats –com en les eleccions generals del 1989 i del 1993– i en un nou paisatge valencià amb Lerma a Madrid. Podríem assistir a la tornada de Ciscar a la política valenciana i hauríem arribat, aleshores, al moment d'intuir qui serà el candidat per a donar la batalla autonòmica valenciana del 99. No es poden bandejar els noms de la hipotètica llista de les properes eleccions generals. Ciscar i l'ex-ministre d'Interior, Antoni Asunción, són els millors situats pel pes que tenen encara dins del partit. Darrere vénen la ministra de Cultura Carme Alborch, sense pes específic entre els socialistes valencians; el secretari d'estat d'Administracions Públiques, Eugeni Burriel, qui tampoc compta a nivell orgànic, o Joan Romero pel seu càrrec de vice-secretari general del PSPV, tot i que parlem de l'home menys ambiciós dels qui habiten el carrer Albacete.

I si finalment Felipe diu no a l'enfrontament amb José María Aznar, potser Lerma farà política estatal, com a senador –renunciant al Congrés dels Diputats– i com a membre de l'executiva federal del PSOE, des de València, com a secretari general indiscutible. Fins al 99.